

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1484/2024
05.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Дарка Гавриловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 1К 257/22 од 28.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 555/24 од 19.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Гавриловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 1К 257/22 од 28.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 555/24 од 19.08.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 1К 257/22 од 28.03.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 07.12.2011. године до 05.12.2011. године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 12 месеци у 12 једнаких месечних рата, а уколико новчану казну у датом року не плати, иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, како је то ближе одређено у изреци пресуде, док су оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 555/24 од 19.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка

Гавриловића и пресуда Основног суда у Вршцу 1К 257/22 од 28.03.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Дарко Гавриловић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док у преосталом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости иако нумерише да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је побијаним пресудама повређен кривични закон тиме што није примењена одредба члана 61. став 6. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/05) који је важио у време извршења кривичног дела и који је прописивао да кривично дело мора бити откривено накнадно да би представљало посебно кривично дело, а који је блажи по окривљеног па га је у складу са одредбом члана 5. став 2. Кривичног законика требало применити и сходно којој одредби се ради о пресуђеној ствари, суштински указује на учињену битну повреду одредаба кривичног законика из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. С обзиром да је окривљени пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.739/10 од 09.10.2012. године оглашен кривим за продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ), а потом му је оптужницом ОЈТ Вршац КТ. бр. 620/10 од 12.12.2011. године стављено на терет исто кривично дело које је извршио тако што је предузимао радње у дужем временском периоду, на исти начин као и радње за које је осуђен, то се по наводима браниоца у конкретном случају ради о једном продуженом кривичном делу, те нема места примени члана 61. став 6. КЗ, који је ступио на снагу након извршења кривичног дела.

По оцени Врховног суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани. Изнете наводе бранилац окривљеног је истицао и у жалби на првостепену пресуду, па су исти били предмет оцене другостепеног суда, о чему је тај суд дао довољне и јасне разлоге на страни 8 и 9 пасус 1 и 2 образложења другостепене пресуде, које Врховни суд у свему прихвата као правилне и на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да су побијаним пресудама учињене повреде одредбе члана 34. став 4. Устава

Републике Србије и члана 4. став 1. Протокола број 7. уз Европску конвенцију за заштиту људских слобода и основних слобода, којима је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ је био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе, указујући на праксу Европског суда за људска права и предмете Zolotukhin V. Russija од 10.02.2009. године, Марести против Хрватске од 25.06.2009. године, Муслија против Босне и Херцеговине од 14.01.2014. године.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Имајући у виду да је бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**